

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/166/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200387
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8118200387.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: G. U., F.. XX.X.XXXX, T. Š. XX, XXX XX Ľ., zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Goliašová Gabriela s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia 353,03 eura a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 15Csp/3/2018-49 zo dňa 27.9.2018

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom zamietavom výroku, t.j. výroku I. a s ním súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, t.j. výroku V.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietam.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., k Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX z 5.11.2010, v § 3 Hlavy 17. Záverečné ustanovenia v znení: „V prípade omeškania úhrady splátky, splátky RÚ I. či RÚ II. alebo zmluvných pokút alebo platieb podľa Hlavy 7. § 7, je klient povinný zaplatiť spoločnosti úrok z omeškania v zákonnej výške. V prípade omeškania s úhradou splátky úveru dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 15 % a v prípade splátky RÚ I. alebo RÚ II. 8 % z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní. Ustanoveniami o zmluvnej pokute v týchto ÚP nie sú žiadnym spôsobom dotknuté nároky spoločnosti voči klientovi na náhradu škody v plnej výške popri zmluvnej pokute (za škodu vzniknutú spoločnosti sú považované najmä náklady uhradené spoločnosťou externým agentúram spolupracujúcim so spoločnosťou na vymáhaní dlžnej pohľadávky, súdne/rozhodcovské/arbitrážne poplatky atď. s tým, že spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 4,- Eur v prípade prvej upomienky a 12,- Eur v prípade druhej a ďalšej upomienky. Upomienku je spoločnosť oprávnená poslať taktiež prostredníctvom telefonického spojenia, GSM technológie, sms správ a internetu. Spoločnosť je oprávnená zmluvnú pokutu, úrok z omeškania či poplatok za upomienku klientovi celkom alebo čiastočne odpustiť.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. k Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX z 5.11.2010, v § 5 Hlavy 17. Záverečné ustanovenia v znení: „Klient vyhlasuje, že predlžuje premlčaciu dobu všetkých práv, ktoré vznikli spoločnosti v súvislosti s uzatvorením ÚZ, ÚP, Zmluvy o RÚ I., Zmluvy o RÚ II., najmä právo na vrátenie

úveru alebo RÚ I., RÚ II., právo na úhradu príslušenstva a zmluvných pokút, prípadne práva, ktoré jej vznikli v dôsledku skončenia záväzkového vzťahu z ÚZ, Zmluvy o RÚ I. alebo RÚ II., a to na dobu 10-tich rokov odo dňa, kedy premlčacia lehota začala po prvý raz plynúť.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k výroku II. a III..

V. Žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k výroku I.. “ V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou, súdu doručenu 12.1.2018 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 353,05 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 353,05 eura od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia, žiadajúc taktiež, aby súd určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v úverových zmluvných podmienkach žalovaného k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX z 5.11.2010, v § 3 hlavy 17, ako aj v § 5 hlavy 17. Podľa žalobcu zmluva, ktorú s ním žalovaný uzavrel, neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto je úver bezúročný a bezpoplatkový, a preto má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, predstavujúceho rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru a žalovaným prijatými platbami na úhradu záväzkov zo zmluvy, keďže prijatím tejto sumy sa bezdôvodne obohatil. Zmluvné podmienky, vyhlásenia neprijateľnosti ktorých sa domáha, osobitne nevyjednal. Ide o podmienky neprijateľné a teda neplatné.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Čo sa týka žiadaného bezdôvodného obohatenia, mal za to, že chýba protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia ako základný predpoklad. Súčasne vzniesol námietku premlčania s poukázaním na úhradu splátok úveru, keď posledná splátka bola uhradená 18.10.2011, teda celá suma je premlčanou. Okrem toho v zmluve sú uvedené náležitosti vyžadované zákonom. Čo sa týka tvrdenej neprijateľnosti zmluvných podmienok, s týmito bol žalobca oboznámený. V prípade nejasností mal možnosť nechať si ich vysvetliť alebo od zmluvy odstúpiť.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za zistené, že 5.1.2010 sporové strany uzavreli úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 700 eur. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 1.140,72 eura, mesačná splátka 51,13 eura, počet splátok 24, ročná úroková sadzba 53,71 %, RPMN od 62,9 do 71 %, priemerná hodnota RPMN 47,39 %, celkové náklady spotrebiteľa 440,72 eura, počet splátok 24. Žalobca realizoval úhrady splátok od 22.12.2010 do 18.10.2011 v celkovej výške 1.053,05 eura.

Súd prvej inštancie mal žalobný návrh za dôvodný v časti žiadaného určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. V tejto časti preto žalobe vyhovel a výrokmi II. a III. určil vo výrokoch uvedené zmluvné podmienky ako neprijateľné zmluvné podmienky.

Žalobu v časti žiadaného bezdôvodného obohatenia zamietol pre vznesenú námietku premlčania tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby, zaoberajúc sa prioritne tým, či žaloba bola na súde podaná včas. Žalovaným vznesenú námietku premlčania tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby mal za dôvodnú. Subjektívna premlčacia doba podľa súdu prvej inštancie uplynula najneskôr 18.11.2013 a objektívna 18.11.2014, počítajúc od úhrady poslednej splátky, keďže žalobca poslednú splátku uhradil 18.10.2011. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, neakceptoval tvrdenie žalobcu o tom, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedel v auguste 2016. O zákonných nedostatkoch spotrebiteľskej zmluvy sa žalobca mohol dozvedieť z platnej právnej úpravy. Konštatoval, že žalobca bol právne zastúpený a dôkaz o získaní subjektívnej vedomosti žalobcu, že sa na jeho úkor žalovaný obohatil, súdu nepredložil. U objektívnej premlčacej doby vychádzal z premlčacej doby trojročnej. Premlčacia doba desaťročná bola by zachovaná len za predpokladu, že zo strany žalovaného by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie sa, pri ktorom musí byť nespochybniteľným spôsobom preukázaný úmysel, a to či už priamy alebo nepriamy, smerovaný k bezdôvodnému obohacovaniu sa, musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nepostačuje ak by bolo bezdôvodné obohatenie získané neúmyselne a následne by si ho príjemca úmyselne ponechal. Poukázal na to, že v čase uzavretia zmluvy žalovaný nemohol predpokladať vývoj rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky, ktorá je rozmanitá. Rozhodnutia súdov, tak prvej inštancie, ako aj odvolacích súdov, si vzájomne odporujú. Podľa Krajského súdu v Prešove, rozsudku 2Co/9/2012, úmyselné bezdôvodné obohatenie je dané tým, že „ako nebankový subjekt mal dlhodobu v predmete činnosti poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov“. Súd prvej inštancie uviedol, že vychádza z odôvodnenia rozsudkov Krajského súdu Banská Bystrica 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, 16Co/746/2015, podľa ktorých „na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného, resp. vedomosť

o tom, že viaceré nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly vyhlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté žalovaným pre spotrebiteľov sú považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného by bolo nutné v každom konkrétnom prípade s poukázaním na okolnosti uzatvorenej úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohacuje“.

Pre premlčanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v subjektívnej aj objektívnej premlčacej dobe preto žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9, § 11, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote žalobca, a to len proti výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol a proti výroku V. o náhrade trov konania, ako výroku závislému, a to z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

Žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie správne citoval zákon a správne pomenoval, od čoho treba odvíjať vedomosť o tom, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, ale príslušným slovám dáva úplne iný význam než v skutočnosti majú, dôsledkom čoho je stotožnenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Zákon striktné odlišuje inštitút subjektívnej premlčacej lehoty a objektívnej premlčacej lehoty. Pre správne posúdenie premlčania je podstatné pochopiť, čo znamená plynutie premlčacej lehoty odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Subjektívna premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej doby, inak povedané, k subjektívnej vedomosti oprávneného subjektu naplnením predpokladov vedomosti o bezdôvodnom obohatení a osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila, môže dôjsť kedykoľvek v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Začiatok plynutia premlčacej doby je viazaný na preukázateľnú vedomosť oprávneného jednak o bezdôvodnom obohatení a o osobe, ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Uviedol, že nevedel, že platby, ktoré od neho žalovaný prijal nad výšku istiny prijíma protizákonne. Veril, že pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou starostlivosťou podľa zákona. Žalobca citoval viaceré rozhodnutia okresných súdov z obvodu Krajského súdu v Prešove, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, z ktorých vyplýva, že pre začiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty vyžaduje sa skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal. Záver súdu prvej inštancie o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty nebol správny, taktiež nebol správny záver o uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Úvahy súdu prvej inštancie o neakceptovaní desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty vychádzajú z mylných skutkových východísk a riadia sa mylným právnym názorom. Úmysel obchodníka získať na úkor spotrebiteľa bezdôvodné obohatenie je daný tým, že úverovú zmluvu uzatvára s cieľom získať odplatu vo forme úrokov, prípadne poplatkov. Zákon obchodníkovi ukladá, čo ma zmluva obsahovať, aby transparentne informoval spotrebiteľa k čomu sa spotrebiteľ zaväzuje. Obchodník vie, čo mu zákon ukladá. Prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konanie, keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje predražené spotrebiteľské úvery sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove k aplikácii objektívnej desaťročnej premlčacej lehoty, argumentujúc, že súd prvej inštancie túto judikatúru ignoruje. Predpokladá, že to nie je preto, že ju nepozná. Predpokladá, že ju pozná, ale považuje ju za nesprávnu, v takom prípade by mal v odôvodnení rozsudku presvedčivo vysvetliť dôvody svojho nesúhlasu s judikatúrou nadriadeného súdu. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom bol odvolaním napadnutý, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku

zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 26.11.2018 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolaniu žalobcu nebolo možné vyhovieť.

5. Odvolaním neboli napadnuté výroky pod označením II. a III. a s nimi súvisiaci výrok označený pod č. IV. U týchto výrokov rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu podrobiť ho prieskumu.

6. Odvolacie dôvody žalobcu vo vzťahu k zamietavému výroku pod č. I. boli argumentačne založené na tvrdení o nesprávnosti zistenia skutkového stavu a nesprávnosti právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, osobitne s tvrdeniami žalobcu, na ktorých bol založený žalobný návrh a k žalobe pripojenými, resp. do vyhlásenia rozhodnutia súdom prvej inštancie označenými skutočnosťami a dôkazmi, v kontexte s odvolacou argumentáciou, odvolací súd konštatuje správny záver súdu prvej inštancie pokiaľ žalobu vo vzťahu k žiadanému bezdôvodnému obohateniu zamietol.

10. Žalobca sa v odvolaní rozsiahlo zaoberal podstatou inštitútu bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k plynutiu subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, odvolávajúc sa na teoretické východiská aj názory súdov, z ktorých nie všetky sú bez relevancie. Podstatné však je, že opomenul to, že ich aplikácia je namieste len vtedy, ak je v kontexte s konkrétnymi tvrdeniami a zisteniami, vyplývajúcimi z dôkazov, ktoré boli vykonané, resp. mohli byť vykonané, ak by boli označené.

11. Žalobou bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému žalovaný už vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania; vyjadrenie bolo právnemu zástupcovi žalobcu doručené 21.3.2018, t.j. pred prejednaním sporu na pojednávaní, ktoré súd prvej inštancie na prejednanie nariadil na deň 4.9.2018.

12. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide za úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

13. Žalobca vo výsluchu pred súdom uviedol, že o tom, že sa o „firme HOOS“ a o tom, že sa dá vymôcť nejaká čiastka, keďže mal nadmerne zaplatiť pôžičku, dozvedel v auguste 2016. Aj keď k tomuto svojmu tvrdeniu nepredložil, ako súd prvej inštancie konštatoval, žiadny dôkazný prostriedok, zo zápisnice nevyplyva to, že by žalovaný tieto skutkové tvrdenia žalobcou poprel.

Zo zápisnice však vyplýva, že žalobca nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, pritom, ako už bolo uvedené, žalovaný už vo vyjadrení k žalobe namietal okrem uplynutia subjektívnej premlčacej doby aj uplynutie premlčacej doby objektívnej. Na tomto pojednávaní žalovaný námietku uplynutia trojročnej premlčacej doby zopakoval, s konštatovaním, že úmysel žalovaného obohacovať sa nebol preukázaný.

14. Žalobca vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe v odvolaní argumentoval tým, že žaloba bola podaná včas, nakoľko neuplynula desaťročná lehota, keďže žalovaný dlhodobo nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom.

15. Vo všeobecnosti platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí taktiež, že dôkazné bremeno na preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že v čase vzniku bezdôvodného obohatenia existoval na strane obohacujúceho sa úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie.

16. Žalobca bol v konaní od podania žaloby právne zastúpený advokátom. Zo spisu nevyplýva, že by do rozhodnutia súdu prvej inštancie preukazoval, alebo aspoň tvrdil existenciu úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Žalobca mal v konaní status spotrebiteľa, čo bolo nesporné, bol však zastúpený advokátom, z čoho v zmysle § 291 ods. 3 CSP vyplýva, že ust. § 296 CSP o koncentrácii konania, sa vzťahovalo aj na neho.

Za situácie, že z tvrdení žalobcu prezentovaných v priebehu prvoinštančného konania nevyplýva preukázanie a ani tvrdenie úmyslu žalovaného získať bezdôvodne obohatenie, bolo potrebné vychádzať z trojročnej objektívnej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá začala plynúť v deň, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, čo bolo úhradou poslednej splátky 18.10.2011. Ak bola žaloba na súde podaná 12.1.2018, znamená to, že bola podaná po uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej doby. Za tejto situácie ani nebolo potrebné zaoberať sa tým, kedy začala plynúť, a či uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba, nakoľko táto plynie v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, ak uplynie objektívna, je bez významu skúmanie subjektívnej.

17. K odvolacej námietke, resp. výhrade žalobcu k tomu, že súd prvej inštancie údajne nevysvetlil, z akého dôvodu „ignoroval“ judikatúru senátov Krajského súdu v Prešove, je potrebné uviesť, že v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP je legitímne očakávať rozhodnutie sporu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Najvyššou súdnou autoritou pri výklade všeobecných právnych predpisov je Najvyšší súd Slovenskej republiky, nie odvolacie súdy. V súdnej problematike nie je odvolaciemu súdu známa ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k právnemu posúdeniu desaťročnej objektívnej premlčacej doby v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018 však uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

18. Odvolací súd preto z dôvodov, ktoré uviedol, rozsudok súdu prvej inštancie ako rozsudok v zamietavom výroku, t.j. vo výroku I., vecne správny, a správny, zodpovedajúci výsledku konania, aj v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, t.j. vo výroku V. podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

19. V odvolacom konaní nebol žalobca úspešný, naopak, fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému zásadne vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP, zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku na náhradu trov konania strane a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nie len nerozumné, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.